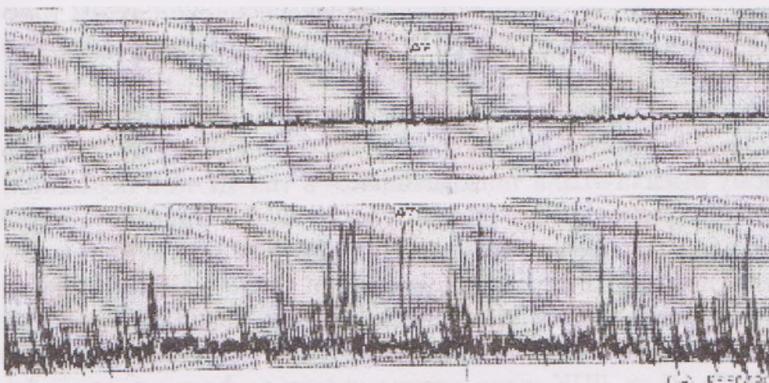

до 1,0-2,0, тобто кислотність зростає; на висоті "піку" моторної активності Ш – pH збільшується до 4,0-6,0, тобто внутрішньо шлункова кислотність знижується. Такі явища спостерігалися у здорових осіб протягом усієї фази ритмічної активності Ш, що, очевидно, свідчить про нормальну роботу цього органу.

У хворих на ВХДПК неможливо було виділити фази ЦПМД ДПК, як і не було взаємозв'язку між амплітудою тисків та змінами інтрагастрального pH (тензограма 2).

Тензограма 2. Рухова діяльність дванадцятипалої кишки (нижня крива) у хворих на ВХДПК.

У хворих на ВХДПК спостерігалася безперервна рухова активність ДПК, що супроводжувалася постійними високими показниками амплітуди тисків (70-95 мм рт.ст.). І лише при рубцюванні виразкового дефекту відмічалася тенденція до відновлення злагодженості секреторно-моторних змін в Ш та ДПК (3).

Висновки.

1. Поєднане вивчення періодичної секреторно-моторної діяльності ГДЗ дає більш об'єктивні результати в оцінці функції Ш та ДПК. У здорових осіб встановлено чітку залежність між моторикою та кислотоутворенням в Ш. Вивчення параметрів моторики ГДЗ стало можливим після розробки та використання мініатюрного тензодатчика.

2. Періодична моторика ДПК і її зв'язок із секрецією Ш втрачаються у пацієнтів, хворих на ВХДПК.

3. В клінічну практику необхідно впроваджувати метод поєднаного вивчення періодичної секреторно-моторної функції ГДЗ з метою виявлення норми чи патології функціонального стану Ш та ДПК.

ЛІТЕРАТУРА

1. Троценко О.В Закрытая тензиометрия, интрагастральная pH-метрия в диагностике функционального состояния желудка и двенадцатиперстной кишки /Автореферат на соиск. учен. степени канд. мед. наук, Львов. – 1990.- 22 с.
2. Панасюк Е.Н., Троценко О.В., Ковалів Ю.М., Гаталяк Б.В. Новая установка для диагностики секреторно-моторных нарушений желудка и двенадцатиперстной кишки //Актуальные вопросы санаторно-курортного лечения. Материалы науч.-практич. конференц., Ужгород, 1990, с.93-94.
3. Панасюк Є.М., Троценко О.В., Ковалів Ю.М та ін. Проблема діагностики функціонального стану "здорового шлунка" //Медична діагностика. Організація і управління, методи і засоби, алгоритми і навчання, технології і комп'ютеризація. Київ-Львів.- 1992.- с.233-234.
4. Троценко О.В. Періодична діяльність гастро дуоденальної зони в оцінці реабілітації хворих на виразкову хворобу шлунка, дванадцятипалої кишки //Матеріали міжнародного симпозіуму "Геоінформаційний моніторинг навколошнього середовища". Алушта. – 1996. –

ONDŘEJ FRANEK ČAKRY V OBRAZE SOUDOBÉ PSYCHOLOGIE

Článek ukazuje čakru z pozice soudobé psychologie, enioanatomie, eniofiziologie, eniopsychologie, eniopatofiziologie, eniopatologie, eniopsychiatrie a v kontextech evropské filozofie 20.st.

Стаття розглядає чакри з позиції сучасної психології, еніоанатомії, еніофізіології, еніонсихології, еніонатомофізіології, еніонатології, еніонсихіатрії і в контексті європейської філософії ХХ століття.

Настоящая статья рассматривает чакры с позиции современной психологии, эниоанатомии, эниофизиологии, энионсихологии, энионатомофизиологии, энионатологии, энионсихиатрии и в контексте европейской философии XX века.

The article shows the chakra from the viewpoint of the contemporary psychology, enioanatomy, eniophysiology, eniopsychology, eniopathophysiology, eniopathology, eniopsychiatry and in the contexts of European philosophy of 20th century.

Aby enioanatomie, nauka o jemnohnmotných strukturách člověka, byla uchopitelná dialekticky vcelku a neztratila na své metafyzičnosti, je nutné, aby ten kdo ji uchopuje popisem, byl zároveň nejlépe jednooborovým psychologem, magistrem filozofie a teologie, kulturním antropologem, psychotronikem, přírodovědcem a východně i křesťansky orientovaným člověkem, neboť čistě morfologické uzávorkování enioanatomie, může sklouzávat k značnému unilateralismu.

Odkrývat podstatu čakry z pohledu filozofie by byl určitě velmi rozsáhlý úkol. Polemizujme však nad filosofií 20.st., hledajíce paralely na úrovni transcendentální fenomenologie, transcendentní spekulativní metafyzyky, fundamentální ontologie, tedy otologické diference, existenciální psychoanalýze a dalších. Cesty paralel by mohli jít určitě dál, třeba až k poststrukturalismu a pak už směrem ke kvantové fyzice, to by ale nebylo účelem.

V současné době neexistuje práce, která by budovala most mezi hinduistickým, tedy východním a západním pojetím lidské osobnosti. Laciné megalomanicko-dogmatické léčitelské příručky, suplující nynější deficit, nejsou sto fundovaně přesvědčit skepticky myslícího západního psychologa o podstatě věci. Domnívám se, že právě chybějící konsensuální nomenklatura mezi skeptickým a pesimistickým hledačem a pro nás dogmatickým východem, brání v reálné tvorbě nového psychologického i humanisticky orientovaného směru, pokládající čakru za primární determinantu člověka.

Praxe a úskalí transpersonální psychologie ukazuje, že mnozí transpersonální psychologové nabízejí skupinové psychoterapeutická sezení, nechtějí o čakrách víceméně nic slyšet. Rozplývají se pouze nad halucinogenními zážitky, neuvědomujíce se, že základ emočního trysku, stojí fysiologicky právě u čakry.

Ten kdo směřuje k hledání fundamentu čakry, pochází buď z kruhu mladých lidí, hledajících spiritualitu ve východních systémech či západních „New Edge“ stylu, nebo obecně populace starších, nemocných, hledajících cestu v alternativních medicínách obecně.

Populace zkoumající transcendentní obrazy reálna, často tihne apriorně pouze k čakré, a to ostatní kolem jakoby vynechává, není schopna přjmout komplexní, tj. celostní dogmatický pohled, kde čakra je strukturním komplexem jemnohnmotných těl, různých mikrosystémů, apod. [6,7].

Současná psychologie vychází paradoxně z neexistence svého objektu. Psyché – tedy duše (jemnohnmotná těla), logie – věda, tj. věda o jemnohnmotných tělech. Ovšem fyziologická psychologie, neuropsychologie a empirická psychologie vycházejí z předpokladu, že předmětem jejich vědy vůbec nemusí být psyché, ba že duši (jemnohnmotným tělem) vůbec nepřísluší žádná realita, to jest výplod reduktionismu, dogmaticko-scientistického paradigmatu hierarchizující jednotlivé vědy dle stupně exaktnosti. Kartézius svým dělením světa na duši a tělesa vyloučil u všeho psychického jakoukoliv měřitelnost. Tradiční racionalismus předpokládal, že lidská mysl je kompatibilní se způsobem, jakým věci v universu opravdu jsou, přičemž duše (jemnohnmotná těla) je ze své povahy něčím naprostě odlišným od těla [3].

Soudobé paradigma orientované molekulárně-biologicky samozřejmě již nemůže respektovat dogmata, z druhé strany lidstvo je stále na nízké úrovni poznání v tom smyslu, že nedokáže určitá metafyzičká dogmata interpretovat jako reální, nýbrž jako pole nedosažitelné a přesahující transcendentní „lehce kritiky vyvratitelné“. Pozitivistický psychologismus chápe logiku jako normativní doprovod fyziologických procesů, které jsou fundamentem kognitivních aktů. Jeho základní rys stojí na směšování pravidel nutných k normování poznávacích aktivit s pravidly, která sama obsahují myšlenku tohoto normování [3].

Absolutní vývoj jemnohnmotných těl ovšem deklaruje Husserlovo transcendentální, jednotné apriorně čisté subjektivní já, ek-statické trčení ex (vně) předpokládané čisté imanence, tedy absolutní percepci objektivní reality času a prostoru. Srovnejme transcendentální Já, jakožto makrokosmos, tj. transcendentálno, společné, mystická jednota, kde se jeví všechny věci všem stejně. A mikrokosmos nechť zůstane na cestě

hledání pozemského dualismu subjekt vs. objekt. Tato distinkce nás ponáraje do mylné interpretace jevíci se psychofyzické normality člověka. Zdání, že subjekt je neměnný a mění se jen objektivní realita je stejně pravdivé jak jeho opak. Objekt po eidetické redukci by měl být irreverzibilním fundamentem, tedy Husserlovou eidetickou invariantou pro sterilní percepci absolutně progresivně-evolučního, funkčně-morfologického stavu jemnohmotných těl člověka. Doplňme nicotnost, prázdnost, po absolutní redukci, tedy bod, o který se lze oprít, tam kde se jeví dualita, jakási nedogmatická jistota čistoty, jakoby Sartrovo „vědomí – bytí pro sebe“. Nicota naplnuje pocitem nedogmatické reality o kterou se lze oprít jako o fakt. Ovšem netranscendentální subjekt, tzn. běžný člověk je vnořen v iluzi všech vstupních percepčních kanálů, nedostatečné vědomí, tj. schopnosti přjmout informaci skrze negativně-příčinnou informaci, nepochopení struktury a nezařazení ji kategoriálně, ale schopnost vidět podstatu nikoliv jev. Psychické fenomény by se nám pak jevily ontologicky „Heideggerovsky řečeno“ jako uchopitelné jevy neuchopitelných jemnohmotných těl, tedy i čaker.

Čakra se nyní začíná zjevit jako báze psychického jevu a mozek je představován jako filtr. Současný západní extrémní model pohledující na člověka a jeho mozek skrze reduktionismus, jako kolébka formovaná z positivismu, skrze psychologické a antropologické přístupy, považující za svůj fundament biochemii, tedy přírodovědecký předmětný korelat prožitkových a poznávacích aktů, tedy neurotransmitéry jsou začátkem i koncem, alfou i omegou. Enioanatomicky je mozek brán správně, jako sekundární projev primárních jemnohmotných struktur. Primární jemnohmotnou strukturu je mj. čakra. Energo-informační centrum je nutno proto chápát jednodušeji evropsky, a to pojmet ho jako sexuální organ pro sex (2.čakra), emoce (3.čakra), mentalitu (4.čakra), vúli (5.čakra) atd. mající stejné charakteristiky ve smyslu taoistické cyklicity, formující primární auru psychedelických zážitků, manifestních posléze mozkiem, již sekundárně v podobě sekrece neurotransmitérů, reduktionistického jevu. Spojníkem mezi čakrou a mozkem budí spojovací systémy sušumny, merudandy, idy, pinhaly a dalších kanálových systémů. Nabízí se zde paralela kinetiky informace v podobě její absorpce (jemnými těly, čakrami), dostupnosti (absolutní, relativní), distribuce (od čakry do sušumny), transformace, realizace, eliminace a expozice na úrovni čaker i jemnohmotných těl, až po mozek, jakožto poslední článek formující psychedelický výstup ve formě neurotransmitterové dopaminové bouře, klinicky manifestní jako změněný stav vědomí.

Přiblížme si to na několika paralelách: dechu, srdce, kořtu, a konečně i čakry. Dech je řízen automaticky. Představme si jeho ovládnutí myslí názorně v několika fázích. Fáze 1. znamená nadměrné prohloubené a zrychléné dýchání. Fáze 2. představuje určité zastavení, in-sistování strnulé v jednom bodě omamného psychedelického stavu, tedy fáze plató, navozeného alkalizací krve. Fáze 3. představuje návrat do normální frekvence dechu – srovnej holotropní dýchání [2]. Srdce jakožto autonomní samovolný orgán není schopný plató fazu, pouze zrychluje a zpomaluje svůj tep. Naopak sexuální styk a jeho vyvrcholení může mít stejnou fazu, tedy frekvenční elevace (srov. hyperventilace) a plato fáze, tj. erekce (srov. - takéz psychedelický zážitek). Z hlediska čakry je problém podobný. Po absorpci pozitivní informace, frekvence pohybů, např. přímočarého stoupání do okamžiku vyvrcholení. Bohužel často toto vyvrcholení bývá v duchu impotentním, jelikož nic dalšího, tedy očekávané otevření čakry nenastoupí. Ovšem otevřela by-li se čakra úplně, tak jak o tom učí např. kundalinijoga [4], člověk zažije transcendentální jednotu, a celé spektrum zážitků charakterizující konkrétní čakru, jakožto jedinečný emoční konglomerát.

V OBECNÉ ČÁSTI o čakrách můžeme pohovorit o disciplínách věnujících se čakernímu systému. Z hlediska enioanatomického čakry dělíme podle funkčního významu na základní, životně důležité, funkčně zabezpečující. Podle stavby kuželu na monolitní a segmentované. Podle lokalizace na čakry hlavy, šíje, hrudi. Podle orientace na horizontální, frontální, sagitální. Podle počtu na nepárové, párové, spařené. Podle velikosti na velké, střední, malé. Kužely dělíme podle struktury na monolitní, segmentové. Podle polohy na vnitřní, prostřední, vnější. Podle významu na základní, hlavní, doplňkové. Podle barvy na červené až zlaté. Podle barevné skladby na mono-bi-poly-a-chromatické. Podle frekvence fungování na mono, tri-poly-frekvenční. Podle velikosti otevřeného kužele na velké, střední, malé [5, 6, 7]. Nauka zahrnuje také eniohistogenézi čakry.

Eniofyziologie je věda o dynamických změnách a uceleném řízení různých vztahů, ovlivňování vstupu a výstupu, modulovaní a regulaci v organizmu za normálních přirozených okolnosti. Popisuje dynamické změny v jemnohmotných strukturách člověka. Schematizuje ucelené řízení vzájemných vztahů čakerního a auralního systému člověka. Charakterizuje vstupy a výstupy pozitivní a negativní informace na člověka. Ukazuje regulaci v dynamických procesech organizmu za normálních přirozených okolnosti. Základem disciplíny je enioanatomie. Nauka dále zahrnuje učení o informačních zákonech čaker a určité deontologické saturační povinnosti (Boží přikázání, specificky zakódované informace každé čakry determinující osobnost), mantrách čaker, funkci čaker, kumulace energie a informace v čarách, o výměně energo-informačních hmot s okolím, o transformačním významu, o plasticitě čakry – změny negativní

informace za pozitivní atd.

Podle enioanatomie doc. Vasilčuka čakra nerotuje, jen je schopna otáčet bioplazmatické hmoty. Doprava – přijímá, doleva vylučuje. Nejčastěji mentálně umělé navozený pohyb čakry je přímočarý pohyb (dopředu-dozadu). Z praxe také víme, že člověk nacházející se v energo-informačním prostředí odporujícímu duchovnímu obsahu jeho jemnohmotných těl, se čakra začne uzavírat. Naopak je-li čakra v prostředí vhodném, začíná automaticky pohlcovat energo-informační hmoty a pulzovat nezávisle od mentality. Lze ji pak mentálně kontrolovat, nebo cíleně zastavit v pulzování [6, 7]. Na našem fyzickém těle se tyto pohyby projeví kývavými pohyby těla, podle lokalizace čakry, kde nelze vysvětlit jejich původ, nejsou anatomicky-fyzikální struktury, svaly, které tyto pohyby prováděly. Domnívám se, že tyto hyperkinetické pohyby čakry vidíme např. u autistických dětí, (poruch komunikace a mentálních a volních, kognitivních vlastností, kde čakra kompenzuje patologii) na úrovni 5. hrdelní čakry a dalších, kde pohyby těla jsou velmi specifické a jasné, bohužel v současné době snad mylně interpretovány.

Na cestě hledání paralely působení pozitivní informace na člověka na úrovni hmotné, můžeme sklonznout k velmi delikátnímu způsob monitoringu vibrací, který spočívá v monitoringu sympatického nervstva. Zdálo by se, že pozitivní informace by měla korelovat s parasympatickým systémem člověka, ukazuje se však opak. Na některých svalech, např. musculus levator palpebrae superioris (zdvihač horního víčka), m. tarsalis superior, jehož tonus je inervován sympatickou inervací z ganglia cervicalis superior (rr. orbitales pro m. orbicularis Mulleri a mm.tarsales), lze právě sledovat vyšší aktivitu při absorpci kladné informace člověkem.

Pozitivní informace, emoce, informační obsah v neokoretexu a vegetativním nervovém systému (VNS) působí na ganglion c.sup. Vznikají takto záškuby ve svalech měřitelné na elektromyografu (EMG), které po odstranění iniciátoru, pozitivní informace s přechodem do percepce negace, vymizí.

Tuto tezi lze snad podpořit i naukou o amritě, božském nektaru, látky nesmrtevnosti, která podle véd vzniká v 9.čakře sahasráre, myšleno epifýzu. I k epifýze přichází sympathetická inervace z ganglia cervicale superior v n. coronarius. Tento sympathetický informační tok se taktéž zvyšuje v době iniciace pozitivní informace. Na jemnohmotné úrovni se produkuje amrita, na hrubohmotné melatonin, který prodlužuje biologické hodiny, cirkadianní biorytmy člověka, a také prý prodlužuje život Za podmínek tmy, osvětlení 2500 luxu působí inhibičně (tr. retinohypothalamicus, tr.hypothalamospinalis zrakové dráhy) [1]. Melatonin vzniká na podnět uvolňování noradrenalinu sympathetickými zakončeními.

Eniopsychologie by měla uchopovat nespecifické a specifické úrovnové psychické fenomény, včetně temperamentu a charakteru, umí fenomény rozdělit víceméně tak, jak je zná hinduismus, umí také hledat cesty PSI-fenoménů. Eniopsychologicky čakra reprezentuje úroveň vědomí člověka, nikoliv ve smyslu medicinském, ale spirituálním. V lékařství je vědomí definováno jako bdělost nebo stav uvědomění si sebe samého (autopsychika). Charakterizuje se vigilítou, luciditou, kapacitou a idiognozií. Změnou vědomí je spánek. Poruchy jsou kvantitativní a kvalitativní. Na udržování vědomí se podílí aktivační retikulární systém (ARES). Když impulzy vedoucí k ARES slábnou, nastává změna vědomí – spánek. V teologicko-spirituálním významu tvrdíme, že někdo měl relativně nejvyšší úroveň vědomí. Uvědomoval si to, co jiní ne. Jiný význam je v eniopsychologii. Zde je myšleno jako schopnost jemnohmotných těl přijímat informace. Informace jsou kolem nás, ale každý vnímá a vidí jen to, co je schopný vstřebat, to co koreluje s jeho negativně-příčinnou informaci v jemnohmotných tělech a v makrokosmu, karmou. V enioanatomii je význam vědomí koreluje s jemnohmotným tělem.

Enioimunologie čakry by měla zachycovat specifickou (informační zákony) a nespecifickou imunitu čakry s celým konglomerátem vědomostí o receptorech, informačních antigenech a informačních protilátkách působících na čakru.

Eniopatofyziologie reprezentuje všechny negativní formy porušených jemnohmotných struktur v dynamickém režimu. Nutno si je představit čakru jako porušenou pumpu. Může např. popisovat informační před-tízení či do-tízení informačních hmot v systému spojovacích struktur s čarou, jakou jsou sušumna, merudanda, ida, pinhala. Např. únavu lze podle eniopsychologie vysvětlit tím, že energetický systém nedostává potřebnou energii z energo-informačních center vlivem absorpce negativní informace verbálně či nonverbálně. Energetický systém všech informačních center řízení, je schopen udržet člověka v dobré náladě po celý den až do pozdního večera. Pak se snižují mnoha vlivy výboje směřující do retikulární formace, sníží se práh pro fyziologické usnutí. Ovšem v případě, kdy člověk absorboval negativní informaci, myšlenku, slovo, čin, emoci, celý jeho systém směřuje svojí denní dávku energie na čakru, kde pracuje tato mínu informace a transformuje ji na pozitivní. Tím člověk slabne, ale v opačném případě by negace zůstala nezměněná. To obvykle trvá do dvou i více hodin. Po této době člověk jakoby zapomíná na slova, přemítá je již pozitivně a opět má plno sily a energie. Patologie vzniká, když čakra (3. emoční) pod tíhou velkého negativního informačně-obsahového toku a častých impulzů podnětu se stává hypofunkční až afunkční,

dysplastická. V takovýchto případech informace se usadí a není transformována. Takto člověk musí i několik dnů trpět touto informaci a stále dokola prožívat její obsah, který paralelně působí skrze paleokortex, limbický systém, hippocampus (vývojové staré struktury odpovídající čakram 2. a 3.) vzniká deprese. Stejný případ je u mánie, nadměrné radosti, čakra není schopna vybalancovat optimum, s biochemicky odpovídajícím korelátem v mozku.

Eniopatologie nezjevné čakry by měla postihovat výhradně morfologicko-patologické změny čakry a to jak progresivní (hypertrofie, dysplasie, metaplasie čakry), tak regresivní (hypotrofie, atrofie čakry) a vývojové poruchy (malformace) mající samozřejmě somatopatologické a psychopathologické zjevné fenomény.

Eniopsychiatrie je energo-informační teoretická disciplína, zabývající se klasifikací duševních poruch, jejichž základem jsou anatomické odchylinky - změny jemnohmotných struktur člověka, které doposud nebyly obecně uceleny.

SPECIÁLNÍ ČÁST textu by se měla dále zabývat konkrétními základními tzv. bidža čakry, ovšem budíž zkrácena na jedinou čakru. Zde je nutno sklobit obecnou část speciálně do individuálně jednotlivé čakry. Uvedeme ukázkově např. druhou čakru svahisthanu. Nutno ji enioanatomicky zařadit do správné skupiny, popsat počet lístků (15x6), topograficky ji přesně umístit a projektovat (oblasti sakrální kosti), ukázat význam bioplasmatických hmot. Eniofyziologicky popsat její funkci, přiřadit mantry (VAM, NAM, BCHAM), význam (transformace potravní energie), symbol, živel (voda) atd. Dále dynamické pohyby vědomí v čakre do jiných čaker, ale i zevně. Filozofický určit její směr (sexuální základ lidstva, Freudova škola). Eniopsychologicky určit projevy PSI. Na mapě mozku určit sekundární místo jejího působení, což je zde může být allocortex či palaeocortex. Eniopatologicky zobrazit její deformované struktury, které se budou jevit eniopsychiatricky na úrovni malformace jako porucha pudů, na úrovni nadměrné minusové informace jako parafrénie, na úrovni funkčních stavu jako hypo a hypersexualita. Na úrovni somatopatologické jako nemoci rodidel a pohlavně-močového systému.

Diskuzi zůstává samotné zjevování se nezjevné čakry. Meditace mnohdy dovolí nahlédnout dál. Jak to vysvětlit? Během dne se největší mozková aktivita nachází v předních mozkových lalocích = rytmus BETA 15-50Hz 10-20uV, směrem dozadu (na lebce) aktivita ubývá. Při zavřených očích v meditaci se automaticky bioelektrické potenciály mozku přesouvají dozadu, okcipitálně = rytmus ALFA 8-13Hz 100-50uV. Okcipitálně, vzadu nad mozečkem se nachází právě zrakové centrum. Při meditacích se často pracuje i s dechem, což automaticky zrychlují rytmus ALFA (nadměrné dýchání) a dále se při tomto dýchání mění parametry pH krve ve smyslu alkalózy, což také člověk může vnímat jako světelkující barevné předměty společně s bolestí hlavy. Dále v meditaci se může taktéž zvětšovat pránické napětí v sušumně (mícha), která zespodu od kostrče putuje k prodloužené miše a epífize a taktéž drázdí okcipitální centrum zraku. A konečně taktéž sympatonergní systém vegetativního nervového systému přijímajíc meditační prostředí, vysílá výboje do epifizy (kdysi třetí oko u ještěrů), což znamená prodloužení cirkadiánních rytmů a očních sympathetických svalu, zdvihače víčka, vzniká bílé světlo. Ovšem samotná percepce čakry člověkem jde mimo, a plně závisí snad od karmicky zatěžujících informací v jemnohmotných tělech, které mnohdy nedovolují vidět to potřebné.

Závěrem je třeba říci, že článek měl ukázat pouze osnovu, v opačném případě by hlavně v speciální části vznikl rozsáhlý text, speciální část je proto redukována na jedinou čakru. Uvědomuji si také že, text je víceméně nelogický, neboť záměrně opomíjí nosnou lod' celého povídání, což je nauka o jemnohmotných tělech a spojovacích systémech a zadruhé pro skeptického čtenáře, je článek víceméně dogmatický. Doufejme, že budoucnost ukáže cestu novým metodologiím, kde zmíněnou nosnou kostru nauky o čakrách, budeme moci aplikovat i prakticky v kontrolovaných dvojitě zaslepených studiích. Nosným motivem fundamentu nauky o čakre je tedy geneze supramoderního psychopathologismu vyčlenujícího se z pozitivistického psychologismu jako forma transcendentální psychiatrizace, jejíž dogmaticnost či adogmaticnost zůstává otevřená, jako biolokační či transcendentní otázka zkoumání transpersonální osobnosti.

LITERATURA

1. Berger J. Biorytmy, Praha, Paska 1995; 70-71
2. Grof S. Psychologie budoucnosti, Praha, Argo 2007; 193-218
3. Hlavinka P. Daseinsanalyza setkání filozofie s psychoterapií, Praha, Grada Publishing 2008; 11, 73, 127, 113
4. Chinmoy S. Kundalini Matka Síla, Zlín 2003, Mandal Bal; 120
5. Vasilčuk A. Neznámé emoce, Brno, Era 2006; 491
6. Васильчук А. Л. Функціональна анатомія чакр. Львів.: „Каменяр”, 2003. – 208 с. + 22 арк.

вклейок.

7. Васильчук А. Л. Атлас функціональної анатомії тонкоматеріальних тіл людини. Львів: „Каменяр”, 2003. – 648 с.

Л.Т.ШЕВЧУК, О.І.ШЕВЧУК

ЕКОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНО-ГАЛУЗЕВОЇ СТРУКТУРИ ЕКОНОМІКИ КАРПАТСЬКОГО РЕГІОНУ

Аналізуються екологічні проблеми як фактор і наслідок формування територіально-галузевої структури Карпатського регіону, окреслюється їх вплив на якість середовища життедіяльності людини.

Анализируются экологические проблемы как фактор и следствие формирования территориально-отраслевой структуры Карпатского региона, очерчивается их влияние на качество среды жизнедеятельности человека.

Ecological problems as factor and investigation of forming territorial sectorial structures of Carpathian region are analysed, their influence on quality of environment of vital functions of man is outlined.

Актуальність теми статті. Зарубіжний і вітчизняний досвід засвідчує про те, що забруднення території безпосередньо залежить від особливостей територіально-галузевої структури території. Причому, в процесі суспільного розвитку негативний вплив людської діяльності на довкілля постійно інтенсифікується. Якщо наприкінці ХХ ст. фахівці стверджували, що проблема охорони природи переросла в проблему охорони оточуючого людину середовища, то зараз можна сміливо говорити, що проблема охорони природи переросла в проблему охорони людини як біосоціального виду. Про це засвідчують зміни в генофонді людини, скорочення частки розумово повноцінних людей, зростання частки дітей з вродженими вадами. Ось чому так важливо оберігати довкілля як середовище проживання людини на землі. Не випадково термін "екологія", який походить від грецького слова oikos - житло, місце перебування, став найбільш уживаним в наш час як в науці, так і в побуті. І якщо ситуація не поліпшиться, то проблема екологічності виробництва загалом та галузево-територіальної структури економіки зокрема стане однією з найгостріших глобальних проблем людства вже в найближчій перспективі. З іншого боку, формування ефективної територіально-галузевої структури економіки будь-якого регіону неможливе без розв'язання екологічних проблем. Вивченю екологічних проблем та їх ролі у формуванні структури економіки присвячені праці О.Алімова, Г.Бачинського, І.Бистрякова, С.Генсірука, М.Голубця, Б.Данилишина, Д.Добряка, М.Долішнього, С.Дорогунцова, Я.Дяченка, Я.Коваля, В.Кравціва, Є.Міщеніна, В.Міщенка, В.Парпана, М.Паламарчука, О.Паламарчука, Н.Реймерса, І.Синякевича, Ю.Стадницького, С.Стойка, Ю.Туници, А.Федорищевої, М.Хвесика та інших вітчизняних і зарубіжних вчених. Протягом останніх років опубліковані цікаві праці таких вчених, як М.Хвесик, І.Головинський, О.Навроцька [3], М.Хвесик, В.Голян [4] та ін. Як правило вчені одностайні в тому, що особливо актуальним завданням є вирішення екологічних проблем у Карпатському регіоні, в склад якого входять Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська та Чернівецька області, адже вони особливо загострилися в цьому регіоні протягом останніх років. У зв'язку з цим і тема цієї статті є актуальною, оскільки вона присвячена аналізу екологічних проблем Карпатського регіону.

Виклад основного матеріалу. Використання окремих видів ресурсів у Карпатському регіоні в процесі господарювання зумовили виснаження окремих з них, активізували виникнення ряду проблем.

Насамперед слід сказати про землю. Останнім часом земля, саме яка є природним ресурсом, необхідним для всіх галузей господарства, і одночасно – предметом та засобом праці, надзвичайно сильно впливає на трансформацію територіально-галузевої структури економіки. Землі сільськогосподарського призначення становлять приблизно половину всіх земель Карпатського регіону, в той час, як в цілому по Україні цей показник становить приблизно 71 %. Ось чому надзвичайно важливо бережно відноситися до земельних ресурсів, на які одночасно претендують різні види економічної діяльності.

Слід акцентувати увагу на тому, що скидання забруднених зворотних вод у поверхневі водні